

ODRADZIĆ (4) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w od-); a jasne.

inf odradzić (2). ◇ *praet 3 sg m* odradził (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) w.

Poradzić komuś, żeby czegoś nie robił (i zwykle: skłonić go, aby odstąpił od zamiaru) [w tym: komu (3)] (4) : Deicere de sententia, Odrádzić Mącz 162b.

odradzić co (1): Czego iey nikt odrádzić niemogł SkarŻyw 140.

Ze zdaniem dopełnieniowym zaprzeczonym (1): odrádził vrzędom/ áby tego nie czynili. SkarKazSej 669a.

Z przytoczeniem (1): pozábijác fię żołnierze íami ípolnie chćieli. á on im temi íłowy odrádził: (Niewiem/ [...] coby zá vbłágánie duízá tego miáíá/ ktory fię. íam zábijá [...].) SkarKaz 328b.

Formacje współrdzenne cf RADZIĆ.

Cf [ODRADZON]

MP, RS